

37-F-50

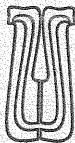
109/IX

O hlavním úkolu mezinárodního řízení sporného.

Přednáška, kterou konal v jubilejní valné hromadě Právníké
Jednoty Moravské dne 8. prosince 1908

dvorní rada prof. dr. EMIL OTT.

Zvláštní otisky ze „Zpráv Právníké Jednoty Moravské.“

37-F-50

Vypřímání účelů a
oddanosti právní
autor.

IX

37F 104

DAR
PRÁVNICKÉ JEDNOTY
MORAVSKÉ.

O hlavním úkolu mezinárodního řízení sporného.

Přednáška, kterou konal v jubilejní valné hromadě Právníké Jednoty Moravské dne 8. prosince 1908 dvorní rada prof. dr. *Emil Ott.*

I.

Kdokoli zavítá do srdce žirné Moravy a spatří významný památník starobylého Brna, ztepilou, do výše se pnoucí věž chrámu sv. Jakuba, mimoděk vzpomene četných těch kupců od Rýna a z Flanderska, kteří již v 13. století zde provozovali živý obchod, dovážejíce jemná sukna a plátna, umělé zboží zlatnické a vzácná vína, vyvážejíce oproti tomu kovy užitečné a drahé, vlnu, plátno různé a kožešiny. Ochotně jim všem jako »hostům«, neméně však i příslušníkům království Českého, kteří při soudě městském v Brně také za hosti pokládáni byli (*Manipulus juris Brunensis* 1353 č. 18), právem bylo přísluhováno vynášením nálezů do tří dnů po zahájení sporu. Jen spory cizozemců mezi sebou ze smluv odkazovány k soudu splniště (č. 5), a všechny spory, v nichž »hosté« účastenství měli, rozsuzovány jsou podle práva, v místě soudu platného (č. 105).

Názory tyto vlivem sbírky nálezů Brněnského práva, v Praze a Horách Kutných užívané (*cursus sententiarum civilium*) a v Městských právech Brikcího ze Zlicka 1536 v podstatě po česku tiskem vydané, rozšířeny jsou po Čechách a převzaty ve významné, zákonné moci nabyvší dílo Koldínovo (1579), jež přikazuje: že lidem přespolním bez odtahův dopomáhati se má k jich spravedlnostem (A. 60), při čemž ovšem proti žalobě lidí přespolních přísluší právo odměnné, žaloba navzájem (G. 34).

Obraz ten plný barev živých není ale bez stínů. Jelikož nesnadno bylo, před soudem cizím dobývatí nároku proti tam usdlým, povolovány byly městskými soudy četné obřátky věci dlužníkových i dokonce zboží krajanů dlužníka, který měšťanu pod soud ten náležejícímu platem povinen byl. Tím způsobem podle jakéhosi matného názoru o společné poruce měla podivným právem zadržovacím nepřímo

ÚSTŘEDNÍ KNIHOVNA
PRÁVNICKÉ FAKULTY UJEP
STARÝ FOND
č. inv.: 078940

obec dlužníková dohnána býti k tomu, aby o zaplacení dluhu svého příslušníka sama se postarala. Poblouznění dostoupilo té výše, že i mrtvola dlužníková měla se státi předmětem obstarávky, proti čemuž městské právo Brněnské (č. 394) co nejrozhodněji se ozvalo.

Ještě za dnů nejslechetnějšího syna krásné Moravy, vynikajícího státníka a důkladného právníka Karla ze Žerotína, cizinec proti cizinci při soudě moravském práva se domoci nemohl, jak tento znalec práva svědectví o tom vydává, připomínaje v jednom dopisu z roku 1605, že tak by se státi mohlo jen tenkrát, žaloval-li by cizinec ten tuzemce a tím se podrobil právomoci zdejších soudů.

Postupem dvou století změnily se náhledy o právní pomoci cizině a proti cizině skytané měrou valnou. Nastal přímo převrat působením válek Napoleonských, neboť tyto sblížily národy stísněné společným jhem o světovládou usilujícího imperatora Francie.

Obchod a průmysl uzavřením kontinentu proti Anglii dočkaly se netušeného rozvoje; živé spojení tržební nastalo po upravení řek a veletoků a po rozvětvení sítě železniční; odklizeny byly četné překážky volného proudění statků a lidí aktoy o plavbě polabské a porýnské a různými smlouvami obchodními; konečně vstoupilo na kolbiště národohospodářské i soustátí severní Ameriky. Tak mocné příčiny nebývalého prvé příboje a odlivu v mezistátních poměrech závazkových v zápětí měly překvapující rozmach mezinárodního práva procesního.

Pojem práva nutně toho vyžaduje, aby vždy a všude mělo průchodu, nejsouc vázáno co do působnosti své hranicemi určitého státu. Toho neméně vyžadují zájmy poctivého obchodu a bezpečného skytání úvěru. Čím dále, tím více proniká přesvědčení, že státové, na stejné úrovni osvětové stojící, nemohou v příčině přisluhování právem uzavírat se jeden proti druhému, nýbrž že mají naopak poskytovat sobě navzájem rukou štědrá a ochotnou pomocí právní. Vede je k tomu solidarita zájmů osvětových, spojující je v jeden celek; nabádá je ale k tomu též přesvědčení, že rozšíření nutno pole platnosti práva oproti pouhé moci, čímž poslouží se plně vládě spravedlnosti, konečně také uvážení cenných výhod z takového upravení poměrů právních vyplývajících jak národohospodářských, tak i mravních. Neboť dopomáhá-li stát cizí k právu ať jen právní pomocí pro spory v tuzemsku vedené, ať dokonce výkonem rozsudků tuzemských rychle, rázně a bezpečně, dopřátí lze příslušníkům jeho úvěru značnějšího, čímž podmíněn jest rozkvět výroby

i obchodu; ale zároveň zvýší se prostředí mravní, když liknavým a zlovolným dlužníkům odňata jest příležitost, těžiti z nedostatečného upravení mezinárodních styků soudních.

Netušeným rozmachem mezinárodního obchodu způsobeno bylo taktéž, že prvé mezinárodnímu právu vůbec aneb alespoň mezinárodnímu právu občanskému připočtený obor mezinárodního práva procesního vzrostl v samostatné odvětví vědecké pod vůdcovstvím slovného znalce novověkého práva, švýcarského právníka Meiliho (Das internationale Prozessrecht I.—III. 1904—6).

Za stávajícího řádu státního a za nynějších politických poměrů mezi státy panujících jest to nedostižnou vidinou, aby došlo v době dohledné k jednotnému upravení mezinárodnímu co do práva soukromého a řízení procesního. Avšak totožnost zájmů ve světovém hospodářství přiměla civilisované státy k tomu, že buďto jen právní postavení příslušníků státu jednoho při soudech druhého, aneb poměr soudů vzájemný v obou státech tak zvanými smlouvami jurisdikčními uspořádaly, aneb že dokonce větší řada států vzájemné skytání sobě právní pomoci ve směrech nejdůležitějších úmluvou přislíbily. Toho způsobu zvláště jest smlouva Bernská ze dne 14. října 1890 (č. 186 ř. z. 1892) o dopravě železniční na základě průchodního listu povozního a téměř všechny kontinentální státy vížící Haagská konvence ze dne 14. listopadu 1896 (č. 85 ř. z. 1899), upravující různé otázky procesní za účelem usnadnění přístupu k soudu.

Jako červánky krásnější budoucnosti vítati sluší s nady, také na poli řízení nesporného úmluvami zabezpečiti péči o dítky nemajetné opuštěné a choromyslníky cizince z ohledu mezinárodní humanity, jakými jsou smlouvy mezi Švýcarskem a Francií 1882/3 a smlouva o usazení se cizinců mezi říší naší a Švýcarskem uzavřená dne 7. prosince 1875 (č. 70 ř. z. 1876, čl. 7.) a podobná s Itálií učiněná dne 25. června 1896, č. 103 ř. z. v příčině osob na duchu chorých. Nesluší při tom zapomenouti, že naše zákonodárství již patentem o řízení nesporném (1854 § 183., 219.) našim soudům péči takovou přikázalo, byť by i vlast těchto chráněnců neosvědčovala stejnou ochotu navzájem.

Co hlavním úkolem mezinárodního řízení soudního jest, o tom zde pojednati sluší. Není jím sebe účinnější napomáhání, aby spor ve státě, ve kterém se vede, projednán byl ve formách zabezpečujících platné

řízení a vítězství pravdy, tedy právní pomoc co do doručování a provádění důkazů, při čemž nesnáze vznikají jednak podle různého ústrojí soudů, jednak práva důkazního. Jakož dovršením sporu jest výrok soudcův právoplatný a výkon jeho, jest vyvrcholením právní pomoci cizinou podávané: výkon rozsudků.

Stanovisko zásadní ohledně toho, má-li stát vykonávat rozsudky v jiném státě vynesené, postupem času se měnilo. Za platnosti římského práva, jakožto obecného v někdejší říši německé, platilo to za příkaz samozřejmý spravedlnosti, mezi státy křesťanskými povinné. Od těch časů, kdy jednotliví státové teritoriální domohly se samostatnosti, v popředí vystoupila myšlenka svrchovanosti (souverainity) státní.

Nebylo již vykonávání rozsudků z jiného státu považováno za povinnost právní, nýbrž jen za ochotu (comitas nationum) a toto stanovisko hájeno zvláště zástupci belgicko-nizozemské školy. (Damhouder: Praxis rerum civilium 1572 c. 258; Burgundus: ad consuetudines Flandriae tract. 1612, tract. III; Ulricus Huber: de jure civitatis 1674 lib. III. sectio IV.) Hrdá a mocná Francie ovšem plnou řízností oproti všem státům nezávislost svou k platnosti přiváděla Ordonnací z 15. ledna 1629 (tak zv. Code Michaud), prohlašující (čl. 121), že rozsudky jiných států n'auront aucune hypothèque ni exécution en notre dit Royaume, pročež arcíř nemají rozsudky cizího soudu býti překážkou zavedení opětných sporů o práva v cizině soudem již uznaná před soudy francouzskými (pourront de nouveau débattre leurs droits comme entiers par devant nos officiers).

Vším právem horlil slovatný právník bavorský, Feuerbach, již před téměř celým stoletím (Themis 1812 str. 78) proti naprostému odmítání výkonu rozsudků cizích s hlediska svrchovanosti státu, připomínaje, že takovýmto počínáním si národy konečně vyzuly by se úplně ze svazku mezinárodního, státy přeměnily by se ve velké temné robotárny (Zwinghäuser) a utlačen by byl útlý zárodek lidskosti a mravní vzdělanosti nadobro.

Všeobecně ovšem uznáno jest, že diplomatické vměsování se států cizích v domácí konání práva nepřipustným jest, vyjímajíc jedině, že by naprosté odepření aneb patrné protahování co do přísluhování spravedlností se objevilo.

Má-li se dojíti k přiměřenému řešení otázky výkonu rozsudků cizích sluší vycházeti z úvahy, že justiční svrchovanost, uvnitř státu plnou samostatnou silou osvědčující, za jeho hranicemi jest malomocnou. Ani vůči svým poddaným v cizině meškajícím nemůže do-

movský jejich stát nálezy svých soudů ve skutek uváděti a to ani rozkazem cizímu soudu daným, aniž vysláním tam vlastních svých orgánů. Není ale také mezinárodním právem uznané povinností států, podle které by slušelo rozsudky jinde vydané uznávati.

Nezbývá tudíž, než dohoda o výkon rozsudku v cizím státě z rozkazu jeho soudů a tamnějšími orgány veřejnými, ať již dohoda se zračí ve výslovné umluvě, ať prostě ve vzájemném šetření reciprocity.

Naše vlast záhy postřehla potřebu upravení smlouvami se sousedními knížaty výkon rozsudků. Zárodky takových spatřovati sluší již v úmluvě Jiřího z Poděbrad s arcivévodou Rakouským Albrechtem, uzavřené v neděli po sv. Ondřeji r. 1459 (čl. 18.) a krále Vladislava s císařem Maximiliánem, učiněné v pondělí po květné neděli r. 1511 (čl. 6.), jimiž se slibuje, že smluvníky o to postaráno se bude, aby strany dostaly nálezům soudů, k vyřízení sporů přísušníků obou území povolaných, aniž by dopouštěno bylo odvolání aneb průtahu. Rovněž zřízení zemské Ferdinanda I. 1549 (U. 10), toho se dotýká, »pakli by komu z cizích zemí přes smluvy a podle smluv svévolně spravedlivého učiniti nechtěli, oč by kdo s cizozemci činiti měl« a připomíná, že král se svými raddami a s hejtmany krajů rozvážiti má »jak ten svého na cizozemcích dobývati má a jak jemu toho dopomáháno býti, aby k své spravedlnosti přijíti mohl«, čímž snad i retorse míněna jest. Nedlouho po tom zaručena byla tak zvanými věčnými úmluvami (Erbeinigung) Rudolfa II. se saskými vévody 1587 (čl. 17.) a s falckrabím porýnským a vévodou bavorským 1595 (čl. 12.) exekuce pro dluhy na statek a podpůrně vazbou i prikázáním dlužníka věřiteli až do odsloužení dluhu službami (bis so lang, dass er ihm das Brot, das er ihm zu essen gibt, und die Schuld abarbeitet). Za doby naší nutnost toho, aby zaručena byla vykonatelnost rozsudků v cizině, tím naléhavější jest, uváží-li se, kterak rozvoj dopravných prostředků, obchodu a cenných papírů usnadňuje dlužníku podvodnému uniknouti rychle do ciziny po mobilisační majetku tuzemského.

Není překážek, aby mezinárodními úmluvami takové zaručení se dalo, podobných těm, jež objevují se někdy při smlouvách o skytání právní pomoci co do trestního práva; neboť ovšem pokud jde o smlouvy připovídající vydání zločinců, útekem do ciziny se spasivších, dostavují se snad politické rozpaky, obavy před zápletkami

a před ublížením svrchovanosti státu. Smlouvami zaručujícími výkon rozsudků civilních neodcizují se státy sobě, nýbrž těsněji se k sobě pojí. Avšak uváží-li se státy, nedoporučuje-li se více, aby zákonem domácím povšechně stanovena byla vykonatelnost vzájemná rozsudků z cizích států bez rozdílu, než-li aby se stala mezinárodní úmluva s určitými státy.

Starší právo naše, dvorský dekret ze dne 18. července 1792 č. 16 sb. z. s., vydaný jako doplněk Josefského soudního řádu, nastoupilo cestou prvnější. Proti takovému uspořádání zásadní otázky ale vážné námítky se přivádějí. Různost organizační soudů, kvalifikace soudců (zvláště neprávnicků) a zásad, ovládajících řízení, platných v jednotlivých státech jsou toho příčinou, že někdy nedostává se nezbytných záruk důkladného pojednání a svědomitého rozsuzování sporů podle práva. Připovídá-li však zákon tuzemský výkon cizích rozsudků vůbec za výhrady vzájemnosti, vydává ten který stát v nebezpečí, přičiňovati se o uskutečnění nálezů, k nimž došlo mimo území jeho v řízení, nezabezpečujícím ani šetření rovnosti stran, prováděném snad před soudci závislými, jimž nedostávalo se třeba ani vůle, neb alespoň schopnosti k spravedlivému řešení sporu. Zvláště co do rozsudků pro zmeškání to platí, vzpomeneme-li na př. toho, že ve Francii dalo se někdy obesílání žalovaného cizozemce vyvoláním obsílky po vytrubování na hranicích (před zákonem Ludvíka XIV. o řízení 1667, na němž code de procédure spočívá), což předce bylo zjevným porušením zásady rovného slyšení stran.

Uvážením tak osudného nebezpečí doporučeno bývá uzavírání smluv o výkon rozsudků cizích a přivádějí se jako výhody takového uspořádání, že lze při tom zříti k stavu soudnictví a formě řízení v tom kterém státě, s nímž úmluva se činí, a přizpůsobiti podle toho ujednávky, dále že lze ustanoviti také podrobnosti způsobem, vylučujícím pozdější spory o dosah úmluvy. Cestou dotčenou nastoupily Francie, Nizozemsko, Belgie a Rusko, naše říše pak úmluvou s Badenskem ze dne 27. července 1856 č. 136 ř. z. a se Srbskem ze dne 6. května 1881 č. 88 ř. z. z roku 1882.

Při smlouvách takových arciť doložka volného přístupu jiných států činěna býti nesmí, jelikož by tím výhody, jichž získáno býti má, opět byly mařeny přístupem států, co do konání spravedlnosti málo důvěry hodných.

Ovšem lišiti sluší dohodnutí se smlouvou mezinárodní o určitý způsob postupování při výkonu roz-

sudků od pouhých deklarací t. j. prohlášení vlády o zásadách, které soudy toho určitého státu v příčině rozsudků z ciziny zachovávají. Smlouvy onyno zakládají závazek smluvivších se států pro určité ujednané období, který rušen býti nesmí změnou domácího zákonodárství, a příslušníkům obou států propůjčují nárok na vzájemný výkon rozsudků způsobem ujednaným, kdežto pouhé deklarace účinku takového nejeví a nepřekážejí změně zákonodárství exekučního kdykoli prováděné, nýbrž ukládají jen povinnost vládě, ohlásiti bez průtahu změnu nastalou všem státům, ke kterým prvé deklarace řízena byla.

Přes všechny svoje výhody mezinárodní úmluvy o výkon rozsudků mají též svých stránek stinných, hned při uzavírání a před uvedením jich v platnost se vyskytující. Jsou to jednak obtíže vznikající při redakci takových ujednávek cestou diplomatickou a nesnáze vzcházející ze schvalování jich ve státech ústavních zákonodárnými sbory, zvláště v dobách politicky pohnutých, kdy činnost parlamentu jest obstrukcí podvázána.

Což divu, že novější právo nedalo se ani cestou prosté vzájemnosti ani vyjednávání smluv o výkon rozsudků, nýbrž ubírá se cestou střední, vyslovujíc připověď výkonu zákonem za určitých podmínek, zevrubně vytknutých, mimo reciprocitu.

Tak zachovalo se zákonodárství o soudním řízení v Itálii (1865), v říši Německé (1877) a v říši naší (1896.) Při tom přehlíženo nebud, že předpisy toho druhu zpravidla upraven jest pouze účinek výkonný rozsudku právní moci nabyvšího, nikoli účinek určovací. Účinek výkonný jest rázu kladného a hmotného, neboť zasahuje přímo v právo strany padlé, nakládati určitým majetkem, z něhož věřitel uspokojení svého nároku pohledává a tím výrok soudu v zevnějších poměrech uskutečňuje; účinek určovací však jest rázu záporného, myšlenkového, ježto nedotýká se přímo citelně strany, nýbrž stanovuje jen meze oprávnění strany jedné proti druhé a překáží do budoucna všem pokusům, aby toto stanovení zvráceno bylo (bis de eadem re ne sit actio).

Sporno jest, má-li obojí moc cizího rozsudku právoplatného, totiž vykonatelnost a nezvratitelnost, vázána býti těmiže podmínkami, jde-li o osvědčování se jeho v státě jiném, než-li ve kterém vznikl, zvláště i tehdy, má-li jen určovacího účinku, jako rozsudek nadobro žalobu odmítající.

Nesporno naproti tomu jest, že propůjčení se orgánům státních k výkonu rozsudku odsuzujícího v cizině nenastává

de plano jako při skytání jiné právní pomoci, nýbrž vyžaduje předchozího výroku státní autority v území, ve kterém k výkonu dojítí má, o tom, že není nižádné překážky, aby tak se stalo. V tom směru mluví nauka o výroku instancí en exequatur, o udělení příkazu: pareatis! aneb o řízení delibacním (giudizio di delibazione).

II.

Rozličnou měrou státy ubírající se střední cestou požadují předchozího prozkoumání rozsudků, které v tuzemsku vykonány býti mají. Při tom však povždy jde pouze o přezkoumání určitých záruk spravedlnosti rozsudku, nikoli o přesuzování podstaty jeho (revision au fond).

Přesné a vystižné stanovení takových nezbytných předpokladů vykonatelnosti jest úkolem zákonodárco-vým, aby nenastalo v této pro mezinárodní poměry obchodní veledůležitě otázce kolísání, jaké jeví praxe soudů ve Francii a Rusku.

Vedle samozřejmého výkazu o existenci vykonatelného rozsudku potřebí výkazu o zárukách spravedlnosti nálezu a nepřipouští se výkon na úkor veřejnému řádu (l'ordre public). Nesmí snaha, zjednatí věřiteli toho, co mu po právu náleží, průchodu sobě zjednávatí na újmu práv dlužníka a ublížením snad výsosti soudní ve státě, kdež rozsudek se vykonává.

Jakožto nezbytnou podmínku vykonatelnosti požaduje právo naše vzájemnost, zaručenou smlouvou mezinárodní aneb prohlášením vlády, ve všeobecnou známost uvedenými říšským zákoníkem (§ 79. ex. ř.). Tím podán jest soudci bezpečný základ, an není nucen v každém jednotlivém případě domáhati se výkonu rozsudku svého dohodováním se s cizím soudem. (Motivy vl. osn. ex. ř. k § 79.).

Plným právem vyhrazeno bylo stanovení, že vzájemnost jest zaručena, vládě jakožto nejvyšší moci v státě a nikoli soudcům, jichž úkolem není zásadní určování podmínek styků mezinárodních, které má význam pro všechny a nikoli jen pro určité občany státní. Podle našeho práva nestačí tudíž k zaručení vzájemnosti, jest-li v každém případě výkonu svolení panovníka třeba (jako v knížectví Monaku) aneb když přípověď vzájemného výkonu rozsudků dána byla od cizích soudů. Vzájemnost nenahrazuje po-

drobení se stran výkonu v cizině, poněvadž soukromníci o mezích osvědčování se činnosti státních orgánů, obzvláště ve stycích mezinárodních, pořizovati nemohou.

Důležité jest stanovití, co jest vzájemnost. Není to naprostá srovnalost všech pravidel platných o výkonu v státě, kde rozsudek vydán byl, a v tom, ve kterém výkonem uskutečněn býti má; ovšem ale šetření toho, že nenastává přezkoumání rozsudku vykonatelného co do podstaty. Přezkoumán býti nesmí rozsudek ohledně žádné součásti své a nižádného základu, ani ohledně důvodu žalobního neb jiných prostředků útočných i obranných, ani ohledně podmínek procesních neb platného řízení, ani v příčině ocenění důkazu aneb právního posouzení, obzvláště ani v tom směru, zda-li měl poměr sporný snad posuzován býti podle jiného práva občanského, aneb zda-li rozsudek neobsahuje dokonce patrné bezpráví (gross injustice v Anglii). Přezkoumání takového způsobu, dalo-li by se důkladně, zmařilo by výhody plynoucí ze zaručení vykonatelnosti; prováděno jsouc však ledabyle, nemělo by vážného významu. Rozsudek cizí pokládán býti musí v tuzemsku za samostatný, přímý základ výkonu, nikoli za základ nové žaloby aneb za vynikající prostředek důkazní k dolížení žalobního nároku (prima facie evidence v Anglii).

Vzájemnost jest úměrná t. j. touže měrou skytaná (§ 79. ex. ř. slova: nur dann und in dem Maasse), tedy nejen co do titulu exekučního, nýbrž i podmíněk a rozsahu exekuce. Zákazem revise au fond není arciž zabráněno soudu o přípustnosti výkonu rozhodujícímu, aby uvážil, zda-li podle rozsudku odůvodněna jest žádost za výkon jak co do osoby zavázaného, tak i co do času a obsahu výkonu (§ 9., 11.; 7., 8., 14. ex. ř.).

Prohlášením v říšském zákoníku rozhoduje se o přípustnosti exekuce a o podmínkách její (§ 79., 84.) způsobem soud vížícím. S hlediska bezpečnosti práva to vítati sluší; tou cestou zabezpečeno jest, že při všech soudech našich vzhledem k témuž cizímu státu stejným způsobem postupováno bude. Rovněž ale všem, kdož v tom zájmu mají, úplně spolehlivým způsobem počítati se lze.

Způsob, jakým k právní pomoci co do výkonu dojde, upraven jest domácím zákonem; nemusí tudíž snad s hlediska šetření vzájemnosti u nás žalobou o vykonatelnost jako v Němcích (§ 722. s. ř. něm.) toho

dovoláváno se býti, pokud jde o exekuci rozsudku vydaného některým soudem říše německé.

Základ donucovací činnosti soudu jest vyřízení sporu, k exekuci uhrazovací dozralé; musí před rukama býti ve formě, pravost jeho zaručující. Lhostejno jest, zda-li výrok soudu spor konečně řešící vydán byl ve formě slavnější rozsudku neb méně solemní platebního aneb upomínacího rozkazu. Výtah z likvidačního protokolu v konkursu o uznání pohledávky dlužníkem rovná se rozsudku (§ 119. konk. ř.).

Rozsudkem cizozemským jest též rozsudek, vydaný od smíšených soudů v Egyptě (tribunaux mixtes), ačkoli podle úmluvy z r. 1874 při nich od 1. února 1876 také v I. instanci dva a ve vyšší jeden soudce rakousko-uherského mocnářství spolupůsobí. Vždyť soudy tyto vykonávají pravomocnost »ve jménu Jeho Výsosti Khedive.«

Základ pravomoci soudu cizího jest lhostejný, pakliže jen zákonem uznaný (jako při patrimoniálních soudech v Mecklenbursku) podobně jeho složení (na př. soud živnostenský); neméně obsah plnění (peníze, jiné věci zastupitelné, určitá věc movitá; činění, opomenutí arg. §. 82. I. ex. ř.); konečně i povaha nároku, z něhož povinnost k plnění vyplývá, zda-li jest hlavním neb příslušenským, zvláště co do útrat sporu. Jelikož zákon (§ 80. ex. ř.) mluví o »nálezu« (Erkenntniss) a nikoli jen o »rozsudku« (Urteil) sluší ovšem také právní moci nabyvší (a contr. § 12. pat. o říz. nesp.) vyřízení záležitosti nesporné tím zahrnovati.

Rozsudky bursovních rozhodčích soudů, jakožto státem samým organisované instancí, také sem spadají.

Výroky cizích soudů prováděny býti mohou ať jimi prohlášeno se bylo o nároku z práva majetkového aneb z rodinného vyplývající; neboť § 81. č. 3 ex. ř. vylučuje pouze, aby donucování ohledně práva status osobního dalo se proti příslušníku této polovice říše. Výminku činí smlouva se Srbskem uzavřená, podle které (čl. 7. alin. 1). jen »lorsqu'il s'agit d'une demande portant sur une somme d'argent ou sur d'autres biens« exekuce připověděna jest.

Výkonu cizozemského trestního nálezu, jímž vyřízeny byly soukromoprávní účinky pojící se k trestnímu činu, brání u nás rozhodný zákaz § 36. a 235. tr. z. Výminku odůvodněnou státoprávním utvářením říše rakousko-uherské činí arcí rozsudky trestní soudů uherských, také chorvatsko-slavonských (nař. min. práv. ze dne 13.

prosince 1897, č. 285 ř. z. odst. I. č. 5, odst. V. č. 5, odst. VIII.), nikoli bosensko-hercegovinských (min. nař. ze dne 15. prosince 1897, č. 286 ř. z., odst. III.).

Jak zachovati se sluší ohledně rozhodčích nálezů na kompromisu neb jinakém právním jednání (§ 599. s. ř.) spočívajících, v cizině vydaných, jest pochybno. Pro přípustnost exekuce uvádí se, že výkonem jich neuznává se suverainita cizí, jelikož jejich působnost základ svůj má ve vůli soukromníků právem uznané, nikoli ve státní moci. Proti tomu však se namítá, že nálezy rozsudí zpravidla menší záruky všestranného objasnění sporné otázky a správnosti výroku podávají, než-li rozsudky státních soudů. Ovšem nečiní co do vykonatelnosti nálezů rozsudního zákon náš (§ 594. s. ř.) nižádného rozdílu podle státního občanství stran a rozsudního, aneb podle místa, kde stalo se právní jednání spor výroku rozhodčímu podrobující, aneb kde výrok ten vydán byl. Podle smlouvy se Srbskem uzavřené (čl. VIII. č. 3) a podle prohlášení vlád v říšském zákoníku vytištěného, zaručujícího výkon vůči německé říši (21. prosince 1899, č. 253 říš. z.) jsou také nálezy rozhodčí vykonatelnými.

Ačkoli pak exekuce uhrazovací na základě rozsudků cizích soudů měrou nejširší se provádí, k exekucí zajišťovací dochází na základě výroků soudních nedozralých k výkonu co do peněžitých pohledávek (§ 373. ex. ř.) výminkou jediné, jestli výroky ty vydány byly při soudech chorvatsko-slavonských (cit. nař. min. odst. VIII.). Uváží-li se, že nebezpečí zmaření exekuce vzrůstá vzdáleností soudu rozsudečního od soudu k výkonu povolaného (exekucního), důvodným zajisté jest přání, aby mezinárodní právní pomoc zpravidla skytána byla i exekucí zajišťovací.

Mezinárodní ochrana práv nedostoupila však dosud té výše, aby ve sporech o majetková práva prozatímním opatřením povoleným od soudu státu, ve kterém spor se projednává, ruky výkonné propůjčilo se jinde. Výsost soudní mohla by porušena býti tím, když by vzhledem ke sporu, jenž v cizině zahájen byl aneb teprve zahájen býti má, tuzemští soudové obmezovali svobodu osoby aneb volnost, nakládati majetkem. Snadně při tom ubližováno by býti mohlo vlastním občanům a chráněncům, uváží-li se snaha novějších zákonů exekucních k tomu tíhoucích, aby podmínky prozatímních opatření byly mírné přes to, že následky jich jsou velmi citelné. Nemáme sice výslovného předpisu, výkon prozatímních opatření v cizině povolených u nás nepřípustným prohlašující, avšak pochybnost jest vyloučena,

hledíme-li k tomu, že i sama exekuce zajišťovací, na bezpečnějším podkladě spočívající, jen přísnou výminkou se připouští.

Zvláštním způsobem ochraňují se ovšem vzhledem ke sporům v cizině prováděným (§ 23. pat. nesp.) nároky dědické neb na odkazy a ze závazků cizozemce, zůstavivšího v tuzemsku movité jmění, jež do vlasti jeho odevzdati sluší k projednání pozůstalosti, pokud nároky ty vznášejí tuzemci neb chráněnci našich soudů. Nevydají se totiž pozůstalosti tyto do ciziny prvé, než-li v cizině právoplatně rozhodnuto bude o nároku dědickém neb odkazním a co se věřitelů týče, prvé, nežli jim zřízena bude jistota (§ 137., 138. pat. nesp.).

Nechť ale existence cizího rozsudku a vzájemnost výkázány byly, nad to třeba, aby po rukou byly záruky spravedlnosti nálezu, k jehož výkonu u nás dojíti má. Týkají se tří podstatných kusů: předkem oprávněnosti cizího soudu čili příslušnosti jeho, dále bezpečného základu celého řízení a konečného již dovršení sporu (§ 80. ex. ř.).

Má-li dojíti platnosti zásada rovnoprávnosti všech osvětových států, čeleno býti musí nezměrnému rozšíření příslušnosti cizích soudů. Nebudiž arcí zkoumána přípustnost pořadu práva (leč pokud s hlediska neubližování veřejnému řádu vyloučením žalovatelnosti podle § 81., č. 4 toho třeba) a předmětná příslušnost cizího soudu; neboť ohraničení působnosti soudů oproti veřejné správě a roztržení agendy soudů v cizině, nemá pro soudy jiného státu zájmu. Pouze k místní příslušnosti hleděno bud. Rozvážně rozhodlo právo naše četné spory v nauce mezinárodního práva přetřásané o tom, podle kterého práva místní příslušnost cizího soudu procesního posuzována býti má. Posléz dotčená otázka řešena byla ve prospěch práva rakouského, odmítajíc posouzení její podle práva, při soudě procesním o příslušnosti platného, jelikož by tím na úkor tuzemcům uznání se dočkaly je tížící důvody příslušnosti cizího práva (na př. soud příslušný podle toho, kde se vede kniha obchodu, ve které pohledávka jest zapsána). Odmítnuto bylo ale také posouzení příslušnosti cizího soudu podle zásad mezinárodního práva, jelikož fora tímto uznávaná jsou neustálena v literatuře a normy zavazující o tom ovšem není. Konečně ale také nebylo přijato naším právem posuzování příslušnosti procesního soudu podle kombinace předpisů platných v tom kterém státě a v tuzemsku o příslušnosti v takový způsob, že výkon exekuce tenkrát jen povoliti

lze, pak-li se srovnávají, což zajisté nejméně schvalovati by slušelo.

Stačí tudíž k vykonatelnosti cizího rozsudku, pak-li by pro spor řešený za stejných okolností vůbec nějaký soud tuzemský byl příslušným býval, třeba by toho bylo získáno prorogací, a nevadí vykonatelnosti, jest-li vedle cizozemského některý tuzemský soud jakožto soud na výběr daný žalobcem volen býti mohl. Vždyť jen o to jde, aby cizí stát nezasáhl v příslušnost místní na újmu soudů našich; lhotejno zůstane však, jest-li ten který cizí soud v určitém případě činným byl na úkor jiného tamnějšího soudu.

Důsledkem stanoviska naším exekučním řádem (§ 80., č. 1) zaujatého odepřena bude vykonatelnost cizího rozsudku ve věcech přikázaných výlučně určitému soudu tuzemskému na př. soudu rei sitae (§ 81. J. N.). Neběží ostatně při tom o pouhou nepřislušnost, nýbrž i o to, že důkazy podané před cizím soudem posuzovati sluší podle processního práva při něm platného a že pak právní poměr sporný se podrobuje snad též pravidlům tamnějšího práva občanského, ačkoli se to podle zásad o kolisi norem (§ 300. obč. z.) státi nemá.

Při zkoumání příslušnosti bude soudu o povolení výkonu žádanému hleděti pouze k tomu, bylo-li šetřeno rozhodného právního předpisu o příslušnosti, nikoli přezkoumávati, zda-li skutkové okolnosti, podle něho příslušnost zakládající, v tom kterém případě po rukou byly. Neboť tím rozšířil by činnost svou uvažovací na meritum causae, což by odporovalo šetření vzájemnosti.

Stanovisko exekučním řádem zaujaté co do příslušnosti cizího soudu stalo se také směrodatným v právu uherském (zák. čl. LX. r. 1881 § 3. lit. c) a již při smlouvě o právní pomoc se Srbskem uzavřené, výše dotčené (čl. 9.), kdežto smlouva s Badenskem (alin. 3.) naopak právo státu za výkon se dožadujícího rozhodujícím býti prohlašuje.

Další zárukou spravedlnosti rozsudku jest šetření zásady rovného slyšení potud, že žalovanému právní možnost zabezpečena byla, hájiti se proti útoku žalobcovu, které postrádá nadobro, nedostalo-li se obeslání, zahajující řízení, jemu do vlastních rukou. Namířena jest výhrada tato proti rozsudkům pro zmeškání vynesným, když řízení zahájeno bylo proti nepřítomnému žalovanému obesláním veřejným (zpráva obou perman. kom. sněm. str. 13), aneb vydaným v zemích, kdež platí o doručování žalovanému v cizině

bydlícímu předpis francouzského práva, že stačí dodání obeslání státnímu zástupci k další dopravě diplomatickou cestou (čl. 69. Code de proc.), byť by i žalovaný nižádné vědomosti nenabyl o sporu proti němu zahájeném. Doručení zákonnému zástupci vůbec a prokuristovi ve sporech obchodního závodu se týkajících ovšem stačí (§ 5., 93. sd. ř.). Nezáleží na tom, kde stalo se doručení obeslání do vlastních rukou, zda-li v tuzemsku, kdež výkon nastati má, aneb v státě, kde rozsudek vydán byl, aneb v jiném státě prostředkem pomoci právní, nikoli snad jen poštou. Výhodně liší se v té věci naše právo (ex. ř. § 80. č. 2) od německého (ř. sd. § 723., 328., č. 2) a uherského (čl. LX. r. 1881 § 3. odst. II. lit. b), která ochrany svrchu zmíněné jen svým příslušníkům poskytují, jakéžto obmezení našemu zákonu cizí jest, a nehledí vůbec k doručení, jež stalo se mimo hranice onoho státu, jehož soudové sporem neb exekucí se zabývají. Opomenutí výtky, že doručení nestalo se do vlastních rukou, dostavivším se k přelíčení žalovaným, napravuje poklesek tento (§ 196. ř. sd.); ovšem nemůže o praeklusivní prorogaci ve smyslu § 104. J. N. a § 240. sd. ř. řeči býti, když se k roku o žalobě nařízenému nedostavil žalovaný, jemuž obeslání do vlastních rukou se nestalo (sbírka nálezů č. 161). Mínění, že dostavením se žalovaného řádně neobeslaného k roku náprava nastává, nasvědčuje uvážení, že o porušení možnosti, sebe hájiti, pak řeči není.

Zřejmo jest, že »obeslání« vždy k žalovanému se řídí, pročez žalobce exekucí pro útraty prohraného jím sporu v cizině vedené odporovati nemůže z důvodu toho, že sdělení o vyřízení žaloby řízení zahajující jemu do vlastních rukou doručeno nebylo.

Neochota co do doručování obeslání o žalobách v cizině osvědčovaná z té příčiny, že právo v státu o to dožádaném platné, ten který důvod příslušnosti ohledně žaloby rozhodující neuznává (na př. forum faktury § 88. J. N.), nemůže vzhledem k článku druhému Haagské konvence mezi státy ji uzavřevšími se vyskytnouti, poněvadž se doručením tímto svrchovaností státu dožádaného dotknuto nebude.

Uvažujíce o nezbytném šetření zásady rovného slyšení při zahajování sporu před cizím soudem, má-li dojiti k výkonu rozsudku tam vynešeného, vhodně toho vzpomínáme, že nad to nesmí zásada tato porušena býti také při projednávání tím, že nepravdivostí řízení cizího žalovanému odejme se možnost, aby po řádném obeslání účastnil se v řízení soudním před cizím soudem

(§ 81., č. 1 ex. ř.). Porušení takové jest příčinou odepření aneb zrušení výkonu, ačkoli všechny kladné podmínky, totiž záruky šetření spravedlnosti při tvoření rozsudku, jenž titulem exekuce jest, splněny jsou.

Konečně třetí zárukou dotčené povahy při výkonu rozsudku jest co do dovršení řízení výkaz o tom, že není více proti rozsudku opravného prostředku, který odklad výkonu působí (§ 80., č. 3 ex. ř.). Případně vystihl Fürstl ve svém výkladu exekučního řádu (II. str. 185) význam tohoto předpisu, praví-li: Na nepodmíněné vykonatelnosti, nikoli na naprosté nezvratitelnosti rozsudku záleží. Výkaz o tom podati musí vysvědčení cizozemského soudu.

Několik slov zbývá o tom, kterak věc se má co do mimořádných pomůcek proti rozsudkům cizím. Jednota sporu nezbytně toho vyžaduje, aby význam poklesků zmatek řízení působících výhradně posuzován byl soudy státu, kdež spor projednán byl, tudíž i podmínky žaloby pro zmatečnost. Nebezpečno bylo by posuzovati postupování stran ve sporu podle jiné soustavy práva procesního, než-li toho, za jehož vlády spor při soudě veden byl. Podle téhož práva také o přípustnosti obnovy řízení proti rozsudku cizímu, jenž v tuzemsku vykonán býti má, rozhodovati dlužno. Věcí zavázaného jest, aby výkazal odporem, že rozsudek titul exekuční tvořivší odklizen byl mimořádnou právní pomocí v cizině (§ 83. ex. ř.) Stejným postupem zavázaný se ubírej, pak-li rozsudek pro zmeškání pozbyl vykonatelnosti vypršením určité doby, což zvláště podle článku 156. code de proc. nastává po uplynutí šesti měsíců. Neboť rozsudek zrušený aneb přímo podle práva již bezúčinný není více rozsudkem ve smyslu práva a tudíž odpor podle § 83. ex. ř. jest na místě. Žádost za zrušení povolené exekuce, která by po vítězné revisi ze srovnalých odsuzujících rozsudků tuzemských stačila (§ 39., č. 1 ex. ř.), v dotčených případech nepostačuje, jelikož vymahajícímu věřiteli zachováno býti musí právo, aby se o žádosti za zrušení exekuce prohlásil v řízení kontradiktorním při ústním přelíčení.

Vytknutí nutno, že naše právo nezná mimo vzájemnost a právě vylíčené nezbytné záruky spravedlnosti cizích rozsudků jiných kladných podmínek vykonatelnosti. Zvláště není takovým předpokladem snad státoprávní příslušnost exekuta k státu exekuce se domahajícímu, důsledkem čehož se výkon odmítá, čelí-li proti poddanému státu, ve kterém výkon rozsudku státi

se má. Takovým způsobem ovšem sobě vede Řecko. Rovněž nezná naše právo podmínky, aby exekut v Rakousku bydlel aneb se zdržoval, jak z předpisu o příslušnosti (§ 82. I. ve spojení s § 4., č. 6 ex. ř.) na jevo jde.

Podmínek vykonatelnosti cizího rozsudku, obzvláště vzájemnosti, potřebí v čas vznesení návrhu na výkon, nikoli již v čas vydání rozsudku. Soud exekuci povolující jen o existenci podmínek těch se prohlašuje a tím pouze vykonatelnost konstatuje; arcif tato dávno před tím setkáním se všech podmínek nastati mohla. Návrh však na výkon, před tím podaný a zavržený, může po pozdějším dostavení se prvě scházející podmínky býti opětován. V našem právu jest věc nepochybná, poněvadž není také formální překážky podle práva procesního v Německé říši (§ 722. sd. ř.) se vyskytující, že návrh na exekuci cizího rozsudku žalobou se vznáší a důsledkem toho pochybnost vzniká, nevádí-li exceptio rei judicatae.

Otázku, do jaké doby od vydání rozsudku cizího nastoupiti lze v tuzemsku žádostí za jeho výkon, řešiti sluší podle předpisů těch občanských práv o promlčení nároku žalobního, ke kterým přihlížeti sluší podle zásad o místních mezích zákonů občanských.

Soud tuzemský za podmínek, zaručujících spravedlnost při rozsuzování v cizině, prostě k exekuci má svoliti; není-li jich však po ruku, výkon odepřítí. Není však v moci jeho, aby snad výkon uzpůsobil k občanskému právu tuzemskému, aneb aby snad k němu něčeho přičiňoval při povolování, na př. výkon povoloval též co do úroků z prodlení, rozsudkem nedopatřením nepřipnutých.

Úmluva stran, kterou by vyloučeno bylo přezkoumání rozsudku cizího zdejším soudem co do nezbytných podmínek spravedlnosti, jest neplatná, poněvadž by čelila proti právu veřejnému a proti předpisům práva vůlí stran nezměnitelným.

Osvědčování se ochoty našich soudů co do výkonu rozsudků cizích nesmí se nikdy díti na úkor řádu veřejného, u nás platného. Byť by i všechny svrchu vytčené kladné podmínky na snadě byly, nutno odepřítí výkon, vyskytne-li se překážka z ubližování řádu veřejnému vyplývající. Neboť cizí právo nemůže soudům tuzemským propůjčiti moci donucovací, které jim zákon zdejší nepřisuzuje.

Výkon tudíž podle § 81. ex. ř. odepřítí dlužno předkem, jde-li o titul exekuční, jenž tkne se práva osobního status příslušníka rakouského. Tím zachová

vána býti má plná závaznost předpisů rakouského práva o platnosti manželství a o manželském původu dítek, pokud jde o příslušníky naše. Nesluší však ustanovení toto vztahovati také na výrok o nemanželském otcovství, jak na jevo jde z předpisu § 163., 171. obč. z. Neochota co do výkonu soudních rozsudků z cizozemska ohledně práv status tuzemců odůvodněna jest značnou růzností zákonodárství v příčině rozlučitelnosti manželství, říznějším zasahováním ve volnost osoby při exekuci ohledně práv status a konečně veřejným zájmem v tom, aby mateny nebyly základní názory v státu platné o právu rodinném exekucí rozsudků cizích s nimi nesrovnalých. Předpis § 81., č. 3 ex. ř. nebrání ovšem výkonu titulu exekučního o právu status proti cizozemci.

Důsledkem ustanovení § 81., č. 3 ex. ř. nehodí se u nás k výkonu výrok cizího soudu, prohlašující za neplatnou adopci tuzemce rakouským soudem stvrzenou pokud byl osvojenec svéprávným, v opačném případě dokonce soudem schválenou (§ 113., 109. J. N.). Vždyť příkazem nezbytného přijetí občanského jména osvojitele aneb při osvojitelce rodového jejího jména osvojenec (§ 182. obč. z.) a zákazem adopce dítek nemanželských jejich rodiči (dvor. d. 28. ledna 1816, č. 1206 sb. z. s.) jasně bylo vysloveno, že osvojení jest právním ústavem status osoby se dotýkajícím. Ostatně výroku cizího soudu v té věci nebylo by lze dopřátí výkonu z další úvahy, že tuzemský soud o výkon dožádaný čerpá svou moc a autoritu ze svrchovanosti státu, ve kterém jest sám činným, pročež nemůže napomáhati k maření právních poměrů, spolupůsobením zdejších soudů zřízených podle platných zákonů našich, a to na základě výroku soudu cizího. Opačné počínání si bylo by v odporu s právníkou důsledností.

Nemůžet pak rakouský soudce spolupůsobiti při exekuci rozsudku, jenž ukládá konání podle našeho práva vůbec z akázané aneb alespoň nevynutitelné (uzavření sňatku § 45. obč. z.), rovněž dále, má-li způsobeno býti exekucí uznání právního poměru aneb uskutečnění nároku, jemuž náš zákon odepřítí platnosti neb žalovatelnosti v tuzemsku z důvodu řádu veřejného aneb mravnosti (§ 81., č. 2, č. 4) na př. otroctví, dvojženství, práce nedospělých dítek v továrnách, dluhy z her a sázek, z diferenčních obchodů mimo bursu uzavřených (čl. XXIX. ex. ř.) atd. Důležité jest, že nároky kolidující s mravností, zákonem chráněnou, jsou nevynutitelnými pomocí soudů našich, byť by i kolise s veřejnou mravopočestností vynucováním toho kterého plnění nenaštávala.

Předpisem § 81., č. 4 jasně za směrodatnou prohlášena byla u nás zásada, dávno v právu Francie zdomácnělá: *Il faut, que le jugement étranger ne soit pas contraire à l'ordre public*, přijatá výslovně také v právu italském (čl. 941, č. 4 C. proced. civ.) a měrou širší v novém prohlášení něm. sd. ř. 1898 (§ 328., č. 4, 723. II), podle něhož výkon rozsudku cizího jest vyloučen, jest-li uznání jeho protiví se dobrým mravům aneb účelu zákona v Němcích platného. Exekuční řád uherský (čl. LX r. 1881 § 4.), nedotknutý v tom směru novelou k němu vydanou (čl. XLI r. 1908), pouze žádá, aby plnění nepřišlo v odpor se zapovídacím zákonem uherským. S hlediska vzájemnosti při výkonu i co do míry jeho (§ 83. ex. ř.) bude vyloučení vykonatelnosti německých a uherských rozsudků pro jinak nastávající porušení veřejného řádu spravovati se dotčnými předpisy, nikoli tedy normou § 81., č. 4 a § 86. ex. ř. Zřetelem k deklaraci bána Chorvatsko-Slavonského, dotčené v nařízení min. práv ze dne 13. prosince 1897, č. 285 ř. z. (odst. VI. a IX.), bude dlužno se řídit naším soudům při výkonu rozsudků vydaných v území pod správou bána stojícím pouze předpisem § 81., č. 2 a nikoli též č. 4.

Úkol rozhodovati o přípustnosti exekuce na základě cizozemského rozsudku přikázán byl sborovým soudům I. instance pro důležitost svou v příčině zachování příznivých styků mezinárodních a vyhrazen byl (§ 82. ex. ř.) obecným sborovým soudům bezvýmínečně, aby uvarováno se bylo pochybností o případné příslušnosti kausálních soudů, které by vyžadovaly předurčujícího výroku o tom, běží-li o výkon rozsudku v záležitosti spadající v obor pravomocnosti obecné neb kausální. Z výroku o vykonatelnosti povždy rekurs k vrchnímu soudu a i po zamítnutí jeho k nejvyššímu soudu místa má (§ 83. ex. ř. výminkou z pravidla § 528. sd. ř. § 78. ex. ř.) a to i tehdy, když vykonatelnost mezinárodní smlouvou zaručena byla, poněvadž tato prohlášena byvši říšským zákonníkem, má vízící moc zákona a k výkladu zákona o vedení práva vydaného jen soudové, nikoli snad ministerstvo zahraničních záležitostí, povolání jsou.

Podle povšechného pravidla § 44. J. N. jest povinností soudu za povolení exekuce od věřitele vymahajícího aneb od soudu procesního (§ 82. ex. ř.) požádaného, není-li sám příslušným, postoupiti věc k vyřízení onomu soudu, který podle okolností zřejmých příslušným jest. Takovým způsobem již smlouva se Srbskem o právní pomoc uzavřená ještě za platnosti starého práva postarala

se (čl. 2., č. 1) o rychlé přispění co do výkonu. Ovšem podle soustavy exekučního práva u nás přijaté nutně dovolávati se bude žádost povolení exekuce co do určitého způsobu její a ohledně určitých předmětů (§ 7., 54. ex. ř.), nikoli tedy dobytí exekuční doložky se strany toho kterého titulu exekučního, načež by již v celém státě výkonní orgánové povinni byli provésti ty které úkony exekuční, jako na př. ve Francii. Exekuce na vydání určitých věcí bude moci ovšem též býti provedena, když věc v tuzemsku v rukou třetích se nachází, přikázáním nároku na vrácení její od schovatele exekutu k dobytí podle § 347. ex. ř.

V ý m i n k o u, již vysvětliti sluší státoprávním poměrem druhé polovice říše ke královstvím a zemím, pro které platí ex. ř., exekuční soudové naši dokonce povinni jsou, prováděti exekuce od soudů uherských a chorvatsko-slavonských již povolené (nař. min. práv ze dne 13. prosince 1897, č. 285 ř. z., odst. IV. a X.), což podle nař. min. práv z 15. prosince 1897, č. 286 ř. z., odst. IV. též ohledně žádostí za výkon od soudů v Bosně a Hercegovině vznášených stanoveno bylo.

Moc soudu, který výkon cizího rozsudku povoluje, nelze rozšířiti na rozhodování o odporu proti exekuci, ať se jím čelí nároku vymáhánému, aneb jen jeho vykonatelnosti (§ 35., 36. ex. ř.), nechť zákon vyřizování sporů odpory těmi zahájených vyhrazuje soudu exekuci povolujícímu. Důvod ne jeden nasvědčuje zde hájenému názoru; především při oceňování odporů těchto zřítí sluší k jádru prvotního nároku a k osobním vztahům jeho, čím by meze působnosti tuzemských exekučních soudů na úkor cizozemských procesních překročeny byly a v jistém směru konána by byla *revision au fond*, což vyloučeno jest. Mimo to souvislost odporů dotčených s původní procesní látkou, která u nás zákonodárce přiměla k tomu, aby přikázal vyřízení jich soudům procesním, jimž povolení exekuce na základě rozsudků ve sporu tuzemském vynesných přísluší (§ 4., č. 1 ex. ř., pak § 35., 36. ex. ř.), patrně k tomu ukazuje, že se stejným způsobem zachovávatí sluší v příčině rozsudků cizozemských soudů, došlo-li k odporům proti nim v tuzemsku, totiž zanecháním vyřízení jich cizině. Zamlouvá se to jednak z důvodu práva hmotného, poněvadž okolností, způsobující zrušení nároku a překážející výkonu jeho, dále podmiňující převod práva a přechod závazku, splatnost jeho atd. (§ 35., 36. ex. ř.) posuzovati sluší podle oněch občanských práv, která byla základem roz-

sudku exekucí za základ sloužícího. Vedle toho přimlouvá se za to důvod práva procesního; nejsouť jinde jako u nás nové okolnosti a průvody, žalobního poměru se týkající, v odvolacím řízení (§ 482. sd. ř.) vyloučeny, nýbrž připuštěny a to jak v právu německém (§ 529. sd. ř. něm.) tak i francouzském (čl. 464. Code de proc.). Kterak by bylo lze uvéstí v soulad tyto předpisy s odporem proti nároku vymáhanému, jenž by se opírali chtěl o okolnosti, zrušivší nárok ten aneb překážku výkonu jeho působící, vzniklé již před rozsouzením věci v první instanci po skončeném ústním přelíčení? Věru došlo by se tím k nerozřešitelným zápletkám! A což teprv při opposici proti rozsudku vynešenému v cizině v procesu písemném, ovládaném soustředovací zásadou, ve kterém ústní přelíčení jest věcí vůbec neznámou!

Nepochybně jest, že výkon cizích rozsudků jak co do způsobu tak co do předmětů a úkonů výhradně spravovati se musí právem naším (§ 85. ex. ř.), což platí též o podmínkách odložení výkonu, obmezení a zrušení exekuce, poněvadž zákon výslovně celé provádění (*»Durchführung einer Exekution«* § 85. ex. ř.) na zřeteli má. Se strany závažné (Kohler) pochybnosti v tom směru však proneseny byly, zda-li také exekuce, domáhající se opomenutí čehosi (*non facere*), rozsudkem uloženého, v tuzemsku povolena býti smí, ježto se pokutami peněžitými stupňovanými a vazbou (§ 355. ex. ř.) provádí. Poukazováno bylo k tomu, že otázka významu má při rozsudech vydaných podle smluv, čelících do budoucna nekalé soutěži přípovědí, že do stanovené doby na určitém místě nebude provozován podnik jistého druhu, aneb že po jistý čas nesúčastní se někdo při určitém průmyslovém neb obchodním závodě jako společník, prokurista, technický ředitel atd. Zvláště byla váha kladena na naléhavé nebezpečí z takové exekuce vzházející nejen pro ty které tuzemce exekuty, ale i nepřímo pro zdejší obchod a průmysl. Nepřípustnost exekuce z rozsudku cizího, ukládajícího *non facere*, odůvodněna byla zápovědí exekuce cizích trestních nálezů odsuzujících (§ 36., 235. tr. z.) *argumento a fortiori*. Konečně bylo připamatováno, že obmezování volnosti osobní nemá se dítí v tuzemsku podle příkazu vrchnosti státu cizího, poněvadž se to nersrovnává se svrhovaností justiční tuzemskou. Důvodům těm však nelze přikládati rozhodné váhy. Připuštěním vykonatelnosti rozsudků cizích soudů uznává tuzemské právo, že tuzemští soudové státi se mohou vykonavateli výroků soudů cizích, tedy orgánů veřejných cizího státu. Výminka

se strany rozsudků opomenutí čehosi ukládajících nebyla stanovena. Nelze dále přehlížeti, že důvod týž, který se přivádí proti přípustnosti exekuce rozsudků ukládajících, aby něco činěno nebylo, stejnou váhu osvědčuje proti vykonatelnosti rozsudků, prikazujících konání nezastupitelná, neboť také při těchto jsou prostředky doháněcími pokuty peněžitě a vazba (§ 354. ex. ř.). O vykonatelnosti takových rozsudků v cizině nebylo však nikdy pochybováno. K obdobě předpisů, zakazujících výkon trestních rozsudků cizozemských, táhnouti se nelze, poněvadž pokuta peněžitá a vazba, jichž se užívá při dotčené exekuci, nejsou tresty stanovenými a ukládanými pro porušení právního řádu, nýbrž jen prostředky donucovacími k tomu, aby se podle povinnosti rozsudkem v základě zákona uznané zachováno bylo. Nejde při tom o odklizení způsobeného bezpráví, nýbrž naopak o uskutečnění oprávnění vítězi příslušejícího.

III.

Zbývá ještě objasniti stanovisko našeho práva, pokud jde o určovací účinek rozsudků cizozemských soudů, k čemu přispěje, rozhlédneme-li se po tom, jak jinde k této otázce se přihlíží.

Zásadně ve Francii a ve Vlašsku a dokonce i v Anglii nauka převahou řídí se názorem, že pro určovací účinek rozsudků cizích nesluší požadovati těchže podmínek, jakých pro vykonatelnost, obzvláště přezkoumání rozsudků co do podstaty. Naopak vychází se z úvahy, že nelze naprosto nepřihlížeti k tomu, co jinde se událo při soudě, a že sluší rozhodnutím cizí magistratury přisouditi alespoň průvodní moc stejnou jako jiným listinám veřejným, aneb notářskému spisu o smlouvě. Mínění toto obhajováno bývá poukazem k tomu, že propůjčením vykonatelnosti cizímu rozsudku účinek říznější jemu se uděluje, než když prostě uznává se stav právní, vynesením rozsudku toho v cizině utvořený, také v tuzemsku v ten způsob, že nepřipouští se, aby rozsudkem novým zde vyneseným odčiněn byl. Nevykonává se tudíž rozsudek cizího soudu vůbec, aneb jen za zvláštních podmínek, ale uznává se *res judicata*. Na opačné stanovisko postavilo se zákonodárství v říši německé řádem soudním ze dne 17. května 1898 čl. 328, 723 II., čímž schválení došlo mínění prvé většinou v nauce německé obhajované a i říšským soudem (*Entscheidungen VIII. Bd., str. 389*) vyslovené, jež také ve Švédsku u přijato jest. Žádají těchže

podmínek pro vykonatelnost cizozemského rozsudku, jakých pro určovací jeho účinek.

V právu našem výslovného předpisu nemáme. Nelze však pochybovati o tom, že přípuštěním vykonatelnosti rozsudku, tedy jeho účinku v zevnějším poměru vůči orgánům státním, zároveň a nezbytně mlčky uznána jest jeho působnost ve vnitřním poměru mezi stranami, totiž jeho moc určovací. Na tom ničeho nemění okolnost, že vykonatelnost nekryje se vždy co do času s právní mocí materiální, jak tomu v našem právu předpis, týkající se účinku vznesení revise proti srovnalým rozsudkům nasvědčuje § 502. sd. ř. Neboť určovací účinek rozsudku pojí se k němu tenkrát, stali se již nezvratitelným. Sluší tudíž v předpisech § 79., 80. ex. ř. spatřovati také mlčky učiněné uznání právní moci cizozemského rozsudku pro tuzemsko, ovšem za podmínek těchže, jakých jest k vykonatelnosti jeho potřebí, avšak aniž by předcházení musil výrok to uznávající ex professo, vyvolaný snad žalobou určovací o existenci právní moci. Vždyť předpisy, stanovící vykonatelnost, dovozují tím jen důsledek vyplývající z povšechného pravidla vázanosti našich soudů rozsudky cizích právě pro případ vykonatelnosti, jako speciální. Výrok o tom, jsou-li podmínky splněny, za kterých cizí rozsudky v tuzemsku moc svou osvědčovati mohou, totiž vzájemnost a neporušení spravedlnosti, ovšem také potřebí, když jde pouze o uznání určovací moci cizího nálezu; bude však vydán vyřízením sporu, který k uvažování této otázky podnětu zaval. Došlo by k tomu ve dvojím případě, jednak když ten, kdož v cizině již odsouzen byl, žalován by v tuzemsku opětnou žalobou z téhož nároku o stejné plnění, bránil by se obranou věci rozsouzené (*exceptio rei judicatae*), jednak když vítězný žalobce v tuzemsku dovolává se důsledků určovacího rozsudku v cizině dobytého.

Zásadnímu řešení otázky vytknutému nasvědčují vážné úvahy. Připouští-li se totiž na základě cizozemského rozsudku v tuzemsku exekuce, aniž by se uznávala obrana věci rozsouzené na témže podkladě, vydává se tím žalovaný nejen nebezpečí dvojí exekuce o totéž plnění, bude-li totiž znovu odsouzen, nýbrž i rozčilením, jež pojí se k opětnému sporu a nákladům s ním spojeným, ať dopadne spor ten jakkoli. Jest to stejně nespravedlivé, jako když by se naopak nedopouštěla na základě cizozemského rozsudku v tuzemsku exekuce, ale ovšem připouštěla obrana věci rozsouzené, o též rozsudek se opírající, jelikož by pak vítěz z ciziny byl v tuzemsku bezprávným, protože právo vésti by nemohl,

ale nad to opěťovaná žaloba byla by odražena obranou věci rozsouzené o cizozemský nevykonatelný rozsudek se opírající. V právním životě vedlo by mínění, že netřeba těchže podmínek jako pro vykonatelnost rozsudku též pro případ, když má rozsudek osvědčovati jen určovací svou moc, k vážnému zmatení právního stavu, když by část téže pohledávky v cizině byla přisouzena, ohledně zbytku ale tímže rozsudkem žaloba byla zamítnuta. Došlo by se tou cestou k směšné důslednosti, že by věřitel z cizozemského rozsudku dlužníka k zaplacení dluhu odsuzujícího, nesměl nastoupiti exekucí, ale mohl by podle § 411. s. ř. jeho upotřebiti k porážení vzájemných pohledávek odpůrcových, byv o ně v tuzemsku žalován, s plným a bezpečným úspěchem! Nejvážnějším poblouzněním bylo by ovšem, požadovati dokonce přísnější podmínky pokud jde o moc určovací rozsudku z ciziny doneseného, než-li pokud jde o jeho vykonatelnost. Neboť objevila by se při tom nerosovnalost povážlivá v tom, že by žalobce vítěz — rozsudek již vykonav — k získání určovací jeho moci musil nastoupiti žalobou novou. Důsledkem zásady pro naše právo hájené, že podmínky vykonatelnosti také pro určovací moc rozsudků cizozemských požadovati nutno, jest, že cizozemskému rozsudku trestnímu jakožto nevykonatelnému nelze přidělití moc předurčující pro spor civilní v tuzemsku vůbec; obzvláště ale rozsudku vyslovujícímu odsouzení pro cizoložství neb těžké ublížení manželce na těle přiřknouti nelze významu pro spor o rozvod cizozemců (§ 81. č. 3 ex. ř.) před našimi soudy (§ 109. obč. z.). Předpis daný o průvodní moci trestních nálezů co do spáchání trestního skutku a pachatelství (§ 268. s. ř.) nemůže oproti předpisům § 36, 235. tr. z. vrchu nabytí; neboť trestní zákon stanoví moc a sílu trestního nálezu a civilní řád soudní pouze průvodní moc listiny, nález vůbec učiněný vykazující.

Omylně tvrzeno bylo, že určovací účinek rozsudku žalobu zamítajícího podmínkami § 79., 80. ex. ř. vázán není, poněvadž na těchto visí vykonatelnost a o té při rozsudcích žalovaného plnění osvobozujících řeči býti nemůže. Avšak uvážiti sluší, že rozsudek odsuzující a osvobozující co do podstaty své se neliší, a již výše doličeno bylo, že účinek všeliký rozsudku cizozemského na těchže zárukách spravedlnosti závislým býti musí; v té věci nelze rozdílu činiti mezi řešením sporu na prospěch žalobce aneb žalovaného. Nelze sobě mysliti konečně, že též rozsudek z části návrhům žalobce vyhovující, z části je zamítající, byl by v onom směru vítějším pro soudy jiného státu, v posléz dotčeném však nikoliv.

Na bíledni jest konečně, že za stejných podmínek, za jakých se uznává vízící moc rozsudku plnění ukládajícího aneb odepírajícího, uznávána býti musí závaznost rozsudku prostě určovacího, ať kladného, ať záporného. Neboť rozdíl obojího druhu rozsudků vycházející z různého návrhu žalobcova netýká se rozhodovací činnosti soudcovy, nýbrž předmětu její, což jasně vychází z porovnání rozsudku žalobu o plnění zamítajícího z důvodu, že nárok na plnění platně nevzešel neb již zanikl, s výrokem soudním vyhovujícím záporné žalobě určovací ohledně tohoto nároku.

Výminku činí žaloby o pravost neb nepravost listiny; při nich nejde o určení oprávnění, nýbrž o stanovení průvodní vlastnosti listin nejpřednější. Nemůže tudíž o právní moci takového rozsudku s účinky pro právo hmotné řeči býti, což doličuje vyloučení žalob takových jakožto podružných (§ 236., 259., 393. s. ř.). Vždyť proti rozsudku na základě zmeškání žalovaného nepravost listiny určujícímu ani odvod ohledně pravosti (§ 312. II., 314. s. ř.) vyloučen není podle povahy věci.

Na základě kladného určovacího rozsudku cizozemského lze v tuzemsku žalovati o plnění, jsou-li podmínky § 79. až 81. ex. ř. splněny. Neméně pak lze odraziti kladnou žalobu určovací v tuzemsku podanou aneb dokonce žalobu o plnění, jestliže prvé v cizozemsku o záporné žalobě určovací ohledně toho nároku příznivý žalobci nález vydán byl.

Co se týče otázky objemu právní moci rozsudku cizozemského posuzovati ji sluší, ať ve směru výkonném, ať ve směru určovacím, ať co do stránky podmětné, ať předmětné podle práva státu, kde rozsudek vydán byl, ovšem s výhradou, že účinky tyto nesmějí býti rozsáhlejšími, než-li jaké tuzemské právo spojuje s res judicata. Vždyť § 79.—81. ex. ř. za podmínek tam stanovených rozsudky cizí tuzemským jen na roveň stavěti chce. Nebude tudíž určovací moc na př. také přidělena důvodům rozhodovacím (§ 417. č. 5 s. ř.) jako v cizím státě, nýbrž podle § 411. s. ř. jen nálezu rozsudkem prohlášenému.

Jaký obsah má určení, jež se rozsudkem bylo stalo, řídí se podle práva, za jehož platnosti v cizině vydán byl, a seznati jej sluší z jádra rozsudku čili z tak zvaného nálezu (§ 417. č. 3 s. ř.). Podle něho bude posuzováno, na který čas vztahovati sluší určení, zda-li na dobu zahájení sporu aneb vnesení rozsudku, v jakém objemu stranu víže, jaký smysl má zamítnutí ža-

loby, zda-li totiž jest zavržením naprostým neb jen dočasným. Ovšem určení vždy týkati se bude pouze toho kterého právního poměru, pokud se týče nároku (§ 411. s. ř.), nikoli však skutkového jich podkladu.

Jaký význam to má, že určovací účinek rozsudku cizího soudu se v tuzemsku uznává, řídí se jediné podle práva tuzemského, poněvadž běží o úkony procesní k získání důsledků tohoto účinku před zdejším soudem podnikané (obrana věci rozsouzené, žaloba o plnění opírající se o cizozemský nález určovací) a o těch platí lex fori, t. j. právo procesní zdejší.

Mimochodem dotknuto se buď ještě poměru rozsudku tuzemského k nesrovnalému s ním rozsudku cizozemskému v téže věci. Jelikož posléze dotčenému přísluší vízící moc, nasvědčují-li tomu podmínky vykonatelnosti, nesluší jinak sobě počínati, než-li při rozporu mezi dvěma tuzemskými rozsudky v téže záležitosti právní moci nabyvšími. Naše právo nepokládá pozdější rozsudek za zmatečný jako procesní právo obecné (c. 1 Cod. quando provocare necesse non est VII. 64), nýbrž připouští k odklizení nejistoty právní z různosti dvou protivětných nálezu vycházející žalobu za obnovu § 530. č. 6 s. ř. Touto cestou buď tudíž nastoupeno. Názor, že povždy dřívější tuzemský žalobu odmítající rozsudek jest mocnější co do síly nad cizozemský pozdější jí vyhovující, o sobě důvodů nemá podle práva našeho. Z § 240. s. ř. to nevyplývá, jelikož na zřeteli má pouze pokus opětného zahájení sporu ohledně nároku prvé právoplatně vyřízeného, nikoli již dva vedle sebe existující výroky soudní o téměř nároku. Nelze to však ani z § 80. č. 1 ex. ř. dovozovati, jelikož tento předpis pouze požaduje, aby soud cizí byl pro žalobu vyřízenou rozsudkem, jenž v tuzemsku vykonán býti má, příslušným podle právních předpisů zde platných. Otázku příslušnosti nelze však mísiti s otázkou přípustnosti domáhání se ochrany práva žalobou (§ 19. obč. z.).

Proti mínění, že k odklizení s tuzemským rozsudkem nesrovnalého cizozemského nastoupiti sluší žalobou za obnovu v základě § 530., č. 6 s. ř., nelze namítati, že proti výrokům soudů cizích nelze užiti procesních prostředků zdejším právem skytaných. Jde o zachranu tuzemského rozsudku prostředky procesními propůjčenými zdejším právem proti uvádění jeho v pochybnost pozdějším rozsudkem mezi těmiže stranami, při čemž podle povahy věci nemůže činiti rozdílu, je-li opětný rozsudek tuzemským aneb cizozemským, avšak v tuzemsku působnost osvědčujícím.

Důsledkem toho, že vázáni jsou naši soudové rozsudky cizozemskými, vykazujícími podmínky vykonatelnosti, účinkuje již rozsudek očekávaný ve sporu v cizozemsku zahájeném, v ten způsob, že žalovaný, opětně za trvání jeho u zdejšího soudu o týž nárok tímže žalobcem žalobou stíhaný, proti tomu brániti se smí obranou rozepře již vzešlé (*exceptio litis pendentis*). Důvody, pro které jí připouští právo v zájmu soukromém a veřejném, zajisté i zde platí, totiž aby ušetřen byl žalovaný toho, u dvou soudů s dvojnásobným nákladem tutéž rozepři projednávat, a aby zamezeny byly rozsudky sobě odporující, čímž vážnost soudů trpí. Rozpor takový byl by ale tím spíše možný, uváží-li se, že spor písemně projednaný v jednom státě snadněji zahaliti může pravý stav věcí, než-li spor provedený ve státě druhém ústním přelíčením, provázeným dotázkami soudcovými, a uváží-li se dále, že provádění důkazů jednak za vlády *theorie legalis* a jednak opět za vlády *volného* uvažování výsledků průvodních podati může výtěžky valně se rozbíhající, následkem čehož rozsudky bez viny soudů podstatně mohou se rozcházet.

Otázka, zda-li v cizině již spor o týž žalobní nárok zahájen byl (*li jam pendet*), a nikoli pouze na cizí soud podáním žaloby vznesen byl, a kdy tak se bylo stalo, posouzeny budte podle práva procesního tam platícího, jakož stejně otázky tyto, pokud se tknou sporu v tuzemsku vzešlého, jedině podle zdejšího práva o řízení soudním (*lex fori*) posouditi lze na př. podle § 439. s. ř. při dostavení se současném obou stran k nařízenému jednacímu roku u soudu okresního.

Neuznává-li se vykonatelnost rozsudku určitého státu u nás, nevádí ovšem ani získání v cizině rozsudku právní moci nabyvšího tomu, aby u tuzemského soudu žaloba byla opětována; bude jí dokonce zapotřebí, má-li zjednan býti základ pro exekuci zde zamýšlenou. Jak ale utváří se poměr mezi stranami, když již k výkonu v cizině bylo došlo s plným úspěchem a přes to žaloba v tuzemsku byla podána po dovršeném výkonu? Žalovaný nebude ovšem moci se hájiti obranou věcí rozsouzené, ale bude moci činiti námitku zrušení závazku, splněním jeho úplným aneb částečným. Vykáže-li ale dokonce žalovaný v opětovaném sporu před soudem tuzemským, že žalobní nárok ani platně nevzešel, bude moci v tuzemsku proti vítězi z ciziny nastoupiti kondicí o vrácení bezdůvodně přijatého plnění.

Z vylíčení účinků, pojmících se k rozsudkům, cizími soudy vyneseným, v státě našem seznati lze, jaký značný

pokrok zákonodárství naše v té věci učinilo novým exekčním řádem. Právní stav co do exekuce cizozemských rozsudků v státech osvětových vyazuje však i podnes nejružnější způsoby upravení její; jsou podmínky vykonatelnosti nejrozmanitější, nejinak i řízení, kterým za účelem prohlášení se soudu o vykonatelnosti rozsudku v jiném státním území vydaného nastupovati sluší.

Není tudíž s podivením, jestliže o nápravu těchto poměrů usilováno bývá čím dále tím více, a to směrem žádoucího vyrovnání rozdílů, čili co možná největší unifikace. S chloubou poukázati lze k tomu, že již před půl stoletím rakouský právník, s nevšedním výsledkem při zákonodárných pracích v ministerstvu práv činný, Dr. Domin-Petrushevecz, nastínil osnovu zákonníka práva mezinárodního (*Précis d'un code du droit international*; v Lipsku 1861, seconde partie 203—217), jenž také o upravení choullostivé otázky se pokouší, kterak by odklizeny byly kollise při domáhání se práva způsobené obchodem světovým.

Marnými však zůstaly pokusy vlád, Nizozemské 1874 a Italské 1867, 1881, aby konferencí mezinárodní zásady o výkonu rozsudků cizích byly stanoveny. Právem pozdvihly tudíž chvalně známé spolky pro přestěnění práva mezinárodního a to Institut de droit international (1880) a International Law Association (1883) mocně hlasu po revisi nynějšího právního stavu, doporučující co nejdůrazněji změnu jeho; dokonce pak podán byl posléz dotčeným spolkem úplný návrh u věci té (1901). Nesluší však zamlčeti, že vynikající osvědčený právník na poli mezinárodního práva, professor Dr. Meili v Curychu, varuje před příliš rychlým postupováním v té záležitosti, obává se toho, aby ukvapením co do provedení nebyla myšlenka základní sama v nevážnost uvedena, pročez přimlouvá se za volný poznenáhlý postup. Ušlechtilým snahám k nápravě panujícího rozháraného stavu směřujícím a namířeným k tomu, aby v právních stycích mezinárodních plně platnosti došly právo a spravedlnost, přáti sluší všeho úspěchu. Neboť výkon rozsudků cizozemských dotýká se mezinárodního práva procesního při kořenu a v něm zračí se praktický jeho význam. Arcíť v boji s tisíci pochybnostmi a překážek každý pokrok dlouhé doby vyžaduje, až lidé, jejichž potřebám sloužití má, seznají jeho cenu a úplně se jemu oddají!

REV15

ÚK PrF MU

3129S28940